

Αγνοούμενοι

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα

Έτος 1974. Λίγο μετά τη συντέλεση της τραγωδίας. Ένα τραπεζάκι, δύο υπάλληλοι και προσέλευση ανθρώπων που αναζητούσαν τους δικούς τους: συγκέντρωση και εγγραφή στοιχείων για σύνταξη καταλόγου ατόμων που αγνοούνται. Και μια φωτογραφία τους. Σύνταξη επίσημου καταλόγου. Το θέμα των αγνοουμένων υπήρξε το τραγικότερο όλων. Διότι για τους συγγενείς συνιστούσε μια συνεχή και αδιάκοπη αγωνία από την αβεβαιότητα: ζει ο δικός μου ή όχι; Κι αν ζει πού και πώς είναι; Θα γυρίσει ή όχι; Μια διαρκής αβεβαιότητα.

Ο αρχικός αριθμός των αγνοουμένων ήταν 1.619 άτομα εκ των οποίων τα 1.008 στρατιώτες και τα 611 ήταν άμαχοι. Από τους αμάχους οι 112 ήταν γυναίκες και

26 ήσαν παιδιά κάτω των 16 χρόνων. Για πολλούς των αγνοουμένων υπήρξαν επαρκείς πληροφορίες και μαρτυρίες ότι είχαν συλληφθεί αιχμάλωτοι. Και ύστερα είχαν δολοφονηθεί εν ψυχρώ από τους Τούρκους, γεγονός που συνιστά αποτρόπαιο έγκλημα. Γι' αυτό, παρά τις συνεχείς προσπάθειες, υπήρχε για χρόνια πεισματική άρνηση της τουρκικής πλευράς να συνεργαστεί προς επίλυση του ανθρωπιστικού αυτού ζητήματος. Και παρά τις προσπάθειες αρχικά του Προέδρου Μακαρίου και του Γλαύκου Κληρίδη.

Ενώ επί προεδρίας Τάσσου Παπαδόπουλου κατέστη δυνατόν να αρχίσουν οι πρώτες εκσκαφές για ανεύρεση και ταυτοποίηση λειψάνων τον Αύγουστο του 2006. Πάντως η πρώτη φορά που έγινε κατορθωτό να διακριβωθούν τα στοιχεία ενός αγνοουμένου ήταν η περίπτωση του 17χρονου Ανδρέα Κασάπη το 1998. Ο Κασάπης, κυπριακής καταγωγής, είχε αμερικανική υπηκοότητα και η ταυτοποίησή του έγινε κατορθωτή ύστερα και από αμερικανική παρέμβαση και έγκριση από την αμερικανική Γερουσία [στις 5 Οκτωβρίου 1994], ενός ομόφωνου ψηφίσματος που ζητούσε τη διακρίβωση της τύχης των πέντε συνολικά αγνοουμένων που κατείχαν την αμερικανική υπηκοότητα.

Έκτοτε, ύστερα από συνεχείς προσπάθειες των εκάστοτε κυπριακών κυβερνήσεων, του ιδίου του ΟΗΕ, του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, του Συμβουλίου της Ευρώπης και άλλων, συνεχίστηκαν οι έρευνες. Και συνεχίζονται ακόμη, όχι χωρίς προβλήματα. Το θλιβερό καθήκον και την ευθύνη είχε αναλάβει η ΔΕΑ [Διερευνητική Επιτροπή Αγνοουμένων] που συνεστήθη τον Απρίλιο του 1981 με πρωτοβουλία μάλιστα του τότε γενικού γραμματέα του ΟΗΕ. Η προσπάθεια συνεχίζεται ακόμη, ύστερα από τόσα χρόνια, για ανεύρεση οστών, ταυτοποίησή τους, παράδοση στους δικούς τους, όσοι ζουν ακόμη, και κανονική κηδεία και ταφή σε μικρά φέρετρα.

Πηγή: parathyro.politis.com.cy